

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Tizenötödik szám

Jeff Pippenger

2025-12-21

Tizenötödik szám

Állítom, hogy fontos megértenünk a négy nemzedék jelképe és a késői eső üzenete közötti összefüggést, hogy a lehető legjobb reménységgel ismerhessük fel Jóel első fejezetének nyitó négy versének jelentőségét. Jóel a szőlőskert énekét zengi, ám nyitó strófája a szövetség prófétai kapcsolata a négy nemzedékkel.

És monda Ábrámnak: Bizonyosan tudd meg, hogy a te magod jövevény lesz egy földön, amely nem az övék, és szolgálni fognak azoknak; és nyomorgatni fogják őket négyszáz esztendeig. De azt a nemzetet is, amelynek szolgálni fognak, megítélem; és azután nagy gazdagsággal jönnek ki. Te pedig békességgel térsz atyáidhoz; jó vénségben temetteted el. A negyedik nemzedékben pedig visszatérnek ide, mert az emoreusok gonoszsága még nem telt be. 1Mózes 15:13–16.

Ez a szakasz az a prófécia, amely Mózes életén keresztül teljesedett be. Amikor Jóel könyve a szőlőskert énekét a fokozódó pusztulás négy nemzedékére való utalással kezdi, akkor Jóel könyvét a prófétai negyedik és utolsó nemzedékkel kapcsolja össze. Ez a nemzedék Péter „választott nemzetsége”, akiket a sötétségből az Ő „csodálatos világosságára” hívott ki. Velük szembe van állítva az ő nemzedéki megfelelőjük, amely a viperák nemzetségeként van megjelenítve. Ezt a negyedik és utolsó nemzedéket János képviseli, aki a száznegyvennégyezer jelképe, akik „hivatalosak, és választottak, és hűségesek.”

A 9/11 idején elhívtak, az Éjféli Kiáltásban kiválasztottak, és a vasárnapi törvény válságában hűségesek, miként a lévíták is hűségesek voltak Áron és Jeroboám aranyborjú-lázadásai idején. Azok a lelkek, akik Malakiás harmadik fejezete szerint ezüstként megtisztíttatnak, lévíták, akik az Éjféli Kiáltás üzenete alatt választatnak ki, mert a pecsételés a Szentlélek kitöltetése által és azzal együtt megy végbe.

Az előző cikkben Mózes történetéből emeltünk ki olyan vonalakat, akit White testvér a bibliai prófécia alfajaként azonosít, aki prófétai módon kapcsolódik Krisztushoz mint a bibliai prófécia ómegájához. Mózes az alapkövet jelenti, Krisztus pedig a zárókövet. Mindketten a bűntől való szabadulás jelképei, amint azt a Mózes által végbement egyiptomi szabadulás ábrázolja. Mindazonáltal Isten hatalmának mindazon megnyilatkozásai, amelyek Mózes keze által történtek, messze felülmúltak, amikor Krisztus egy hétre megerősítette a szövetséget sokakkal. Mózes az alfa, Krisztus pedig az ómega, és az ómega a „22”-es szám, az alfa pedig az „1”-es szám.

Mózesrel foglalkozva azt találjuk, hogy a szabadulás, amely áthatja prófétai biztonyságtételét, vízbe van helyezve. A Nílus vizéből való megszabadulása születésekor Noét a bárkában jelképezte. A Vörös-tengernél történt keresztség egybeesik Noéval és a bárkában levő nyolc személlyel, ami

viszont összhangban áll Józsué Jordán folyónál történt keresztségével, amelyet Krisztus ugyanazon a helyen ismételt meg. Mózes bizonyágtétele a Nílus folyónál való szabadulással kezdődik, és a Jordán folyó partján ér véget. Krisztus keresztsége az Ő felkenetése volt arra, hogy három és fél éven át tanúskodjék, haláláig, amely kezdetben az Ő keresztségében volt megjelenítve. Feltámadásakor csak néhány csepp volt, míg nem a teljes kitöltetés eljött pünkösdkor.

Isten szövetségi ígérete az emberiségnek Noéval kezdődik, és az Ábrahámmon keresztül egy kiválasztott népnek adott szövetségi ígérete Mózes által teljessé lett. Mózes, az alfa, előképe volt Jézusnak, az ómegának, aki eljön, és megerősíti a szövetséget „sokakkal”, nem csupán egy kiválasztott néppel. Krisztus előképeként Mózes születése összhangban áll a Noénak adott szövetséggel, amelynek jele a szivárvány minden ember számára. Mózes egyúttal összhangban áll azzal a szövetséggel is, amely egy kiválasztott népnek adatott, s amelynek jele a körülmetélkedés a kiválasztott nép számára. Mózes szövetségi munkája „sokakkal” volt, nem pusztán egy kiválasztott néppel. Ha nem így lett volna, nem gyötörte volna őket szüntelenül a vegyes sokaság.

A Mózes életében végig ábrázolt különféle „szabadítás vizei” közepette a Jordán folyónál, Bethabarában történt keresztség összekapcsolja az ősi Izráel szövetségi történetének kezdetét az Ígért Földjén annak története végével, azon a héten, amikor Krisztus sokakkal megerősítette a szövetséget. Krisztus keresztsége egybeesik az ősi Izráel keresztségével, és mindkét történet az Ő feltámadására mutat, amikor néhány esőcseppet lehelt, az ötven nappal későbbi pünkösdkor eljövő bőséges záporok előtt. Az alfa és az ómega teljes vonala, Mózesről Krisztusig, a szabadítás vizeiben tárul elénk.

Amikor Jézus ezeket a tanítványokat tanította, megmutatta az Ószövetség jelentőségét mint az Ő küldetéséről szóló tanúbizonyságot. Sok magát kereszténynek valló ember ma elveti az Ószövetséget, azt állítva, hogy annak többé semmi haszna nincs. Krisztus tanítása azonban nem ilyen. Oly nagyra értékelte azt, hogy egy alkalommal ezt mondta: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.” Lukács 16:31.

„Krisztus hangja szól a pátriárkák és a próféták által, Ádám napjaitól fogva egészen az idők zárójeleneteiig. A Megváltó az Ószövetségben éppen olyan világosan nyilatkozik meg, mint az Újszövetségben. A prófétai múltból áradó világosság tárja elénk Krisztus életét és az Újszövetség tanításait világosan és szépséggel teljesen. Krisztus csodái bizonyítékai istenségének; de még erősebb bizonyíték arra, hogy Ő a világ Megváltója, az Ószövetség próféciainak az Újszövetség történetével való összevetésében található.” Jézus élete, 799.

A Jóel könyvével foglalkozó cikkekben „az Ószövetség próféciait az Újszövetség történetével”, valamint a modern lelki Izráel történetével „hasonlítottuk össze”. Legyen szó akár az Ó-, akár az Újszövetségről, vagy a három angyal 1798-ban megkezdődött történetéről, mindezek a vonalak „Krisztus hangjaként” vannak bemutatva. A Biblia és a Prófétaság Lelke írott bizonyágtétele Krisztus hangja, Krisztus hangja pedig Annak hangja, aki Isten Igéje.

Isten Igéjének „hangja” Isten üzenete, amint az az Ő írott Igéjében megjelenik. Az Ő üzenete az utolsó napokban a késői eső üzenete, amely magában foglal egy korai esőt, majd a korai és a késői

esőt, Jóel szerint.

János, a Jelenések könyvének látója, azt a száznegyvennégyezeret jelképezi, akik visszatérnek a régi ösvényekhez, mert egy „szózatot” hall maga mögött. A mögötte hallható „szózat” Krisztus szava „Ádám napjaitól” fogva mindvégig.

És hátrafordultam, hogy lássam a hangot, amely szólt hozzám. És amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam. Jelenések 1:12.

Ez a vers az első fejezetben törést jelez, mert az előző versig János a Pátmosznak nevezett szigeten volt, a tizenkettedik versben azonban megfordul, és onnantól kezdve János a mennyei szentélyben van. Amikor megfordul, azért teszi, mert a tizedik versben egy hangot hallott maga mögül.

Lélekben voltam az Úr napján, és hallottam magam mögött egy hatalmas hangot, mintegy trombitáét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, amelyek Ázsiában vannak: Efézusba, és Szmírnába, és Pergamonba, és Thiatirába, és Szárdiszba, és Filadelfiába, és Laodiceába. Jelenések 1:10, 11.

János azokat jelképezi, akik meghallják Krisztus mögöttük szóló hangját. Meghallja Jeremiás kürtüzenetét, amely a régi ösvényekre való visszatérésre hív, azokra az ösvényekre, amelyeken a gonoszok nem voltak hajlandók járni, valamint a figyelmeztető kürtöt, amelyre nem hajlandók hallgatni. János hallgatott rá, és a mögötte szóló hang Alfa és Ómega gyanánt azonosította magát — Ő, aki a régi ösvény által szemlélteti az új ösvényt.

És a hét gyertyatartó között hasonló az Emberfiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellén aranyövvel körülövezve. Feje és haja fehér volt, mint a gyapjú, olyan fehér, mint a hó; és szemei olyanok, mint a tűz lángja; és lábai hasonlóak a fényes érchez, mintha kemencében izzottak volna; és szava olyan, mint sok vizek zúgása. És jobb kezében hét csillag volt; és szájából éles, kétélű kard jött ki; és orcája olyan volt, mint a nap, amikor teljes erejében fénylik. Jelenések 1:13–16.

A tizenkettedik versben János megfordul, és Krisztus látomását látja, amelyet White testvér azzal a Krisztus-látomással azonosít, amelyet Dániel kapott, s amely ugyanaz a látomás, amelyben Ézsaiásnak, Jeremiásnak, Ezékielnek és Pálnak is része volt.

Őszinte vágyakozással tekintek előre arra az időre, amikor a pünkösdi napjának eseményei még nagyobb erővel ismétlődnek meg, mint azon az alkalmon. János ezt mondja: „Láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld megvilágosodék az ő dicsőségétől.” Akkor majd, miként pünkösdi idején, az emberek úgy hallják az igazságot hirdettetni nekik, hogy ki-ki a maga nyelvén hallja azt.

„Isten új életet tud lehelni minden lélekbe, aki őszintén vágyik arra, hogy Őt szolgálja [Ádám és Ezékiel csontokkal teli völgye], és meg tudja érinteni az ajkakat az oltárról vett eleven parázzsal [Ézsaiás], és képessé tudja tenni őket arra, hogy ékesszólóan hirdessék az Ő dicséretét. Ezernyi hang telítődik majd azzal az erővel, hogy Isten Igéjének csodálatos igazságait hirdesse. A dadogó nyelv megoldatik [Ézsaiás más nyelve], és a félénkek erőssé

tétetnek, hogy bátor bizonyosságot tegyenek az igazságról. Segítse meg az Úr az Ő népét, hogy megtisztítsa a lélek templomát minden szennytől [Malakiás lévitái], és hogy olyan szoros kapcsolatot tartson fenn Ővele, hogy részesévé lehessenek a késői esőnek, amikor az kiárad.”
Review and Herald, 1886. július 20.

Az általunk szemlélt látomás magában foglalja Krisztus hangjának leírását is. Amikor János megfordul és meghallja Krisztus hangját, az „sok vizek” zúgásához hasonló. Amikor Krisztus hangja az emberekkel vagy egy választott néppel kötött szövetségéről szól, az sok vizekkel kapcsolódik össze. Dániel hetedik–kilencedik fejezetének üzenete 1798-ban nyitott fel, majd 1989-ben Dániel tizedik–tizenkettedik fejezetének üzenete is felnyitott. 1798 az Ulai folyó hangjával kapcsolatos, 1989 pedig a Hiddekel folyó hangja.

„A világosságot, amelyet Dániel Istentől kapott, különösen ezekre az utolsó napokra adta. Azok a látomások, amelyeket az Ulai és a Hiddekel partján, Sineár nagy folyói mellett látott, most teljességben vannak, és mindazok az események, amelyeket megjövedöltek, hamarosan bekövetkeznek.” Testimonies to Ministers, 112.

A Jordán folyó az összekötő kapocs az ókori Izrael alfa szövetségstörténete és ómega szövetségstörténete között. A „Jordán” szó jelentése: „alászálló”, és Krisztust, „a nagy Alászállót” jelképezi.

Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: Aki, mikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel; hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Filippi 2:5–9.

A Jordán folyó Krisztust, „a nagy alászállót” jelképezi, és a Jordán jelenti az összeköttetést Isten választott népének alfa- és ómega-történelme között, akiknek egy szőlőskertet adott megőrzésre. Mózes szabadításának vizei Krisztus hangját jelképezik, amely hallhatóvá válik, ha egy lélek csak megfordulna, hogy meghallja „a mögöttük szóló hangot”, és a hang, amelyet akkor hallanának: sok vizek zúgásának hangja. Noé özönvizétől Jeruzsálem i. sz. 70-ben bekövetkezett pusztulásáig a szabadítás vizei útjelzőként állítatnak eléink Isten szövetséges népe számára. Ezek az útjelzők Isten végső szövetséges népének, a száznegyvennégyezernek belső történelmét jelképezik. A Jordán folyót tápláló víz a Hermón hegyein összegyűlő harmatból és hóból ered, amelyek a Jordán folyó forrásvidékét alkotják.

Dávid grádicsok éneke. Ímé, mily jó és mily gyönyörűsége, amikor együtt lakoznak az atyafiak egyetértésben! Olyan ez, mint a drága olaj a fejen, amely alácsordul a szakállra, Áron szakállára, és leér ruhájának szegélyéig; mint a Hermon harmatja, amely alászáll Sion hegyeire. Mert oda rendelte az Úr az áldást és az örök életet. Zsoltárok 133:1–3.

E vizek hozzák létre Pán barlangját is: egy mély vizű medencét, amely egy olyan barlangban helyezkedik el, amely Dániel 11:13–15 Pánionjában, illetve Péter napjaiban Cézárea Filippiben volt. A Jordán folyó forrásvizei hozzák létre Pán barlangjának sátáni medencéjét is. A sok vizek szava arra mutat rá, hogy a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem a Hermón-hegység magas

hegycsúcsain eredt.

Én pedig azt mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. Máté 16:18.

A „Hermon” név jelentése: „szent, felszentelt, odaszentelt vagy elkülönített”, és a Menny jelképe, minden víz forrásáé, valamint a nagy küzdelem kezdetéé, amint azt „a pokol kapui” képviselik, amely megnevezést Jézus Pán barlangjára alkalmazta, amikor Cézarea Filippiben járt. Ebben a környezetben változott meg Simon Barjona neve Péterre. A Simon jelentése: „aki hall”, a Barjona pedig azt jelenti: „a galamb fia”. Simon annak a léleknek a jelképe volt, aki meghallotta Jézus keresztségének üzenetét, amelyet a Szentlélek galamb alakjában ábrázolt. Mint aki meghallotta Krisztus keresztségének üzenetét, Péter megváltozik, és a 144 000-et képviseli. Péter Panionnál pecsételtetett meg, ami Dániel tizenegyedik fejezete tizenharmadiktól tizenötödik verséig terjedő szakasza.

A Hermón vizeitől a Jordán folyó, Krisztus jelképe – a nagy alászálló – útját a Holt-tengernél fejezi be. A Mennyből, ahol az élet harmata ered, Krisztus alászállt a kereszthaláláig, amelyet a Holt-tenger jelképez. A Holt-tenger partvidéke a föld legmélyebben fekvő szabadon lévő szárazföldi felszíne. A lefelé tartó Jordán folyó a föld legalacsonyabban fekvő vízszintjéig ereszkedik alá, miként Krisztus is alászállt a kereszten elszenvedett haláláig. Az élet vizétől a halál vizéig a Jordán folyó Krisztusnak a mennyből a kereszthaláláig való alászállását ábrázolja.

A bibliai prófécia fontos témái a vízzel kapcsolatosak, és a bibliai prófécia Krisztus hangja, amely sok víz zúgásának hangja. Babilon paráznája sok vízen ül, és az Eufrátesz vizei kiszáradnak, hogy utat készítsenek napkeletről jövő királyoknak, és a kereskedők és a királyok távol állnak meg és siránkoznak, mert Tarsis hajói a tengerek közepette elpusztulnak, és a halállal kötött szövetség, amelyet Efraim részegjei elfogadtak, amikor hazugságok alá rejtőztek, érvényét veszti a pápai vasárnaptörvény elsőpró áradása által.

Amikor White testvér a „Sineár nagy folyamaira” utal, a Tigris és az Eufrátesz folyókra céloz. E vizek visszavezethetők az Éden kertjéhez, ahol az Édenből eredő harmadik és negyedik folyót alkotják.

A harmadik folyó neve Hiddekel; ez az, amely Asszíria keleti oldala felé folyik. A negyedik folyó pedig az Eufrátesz. 1Mózes 2:14.

A Hiddekel a Tigris, és természetesen az Eufrátesz az Eufrátesz volt, jóllehet a modern történészek és teológusok ezzel nem értenek egyet. Ragaszkodnak ahhoz, hogy az Ulai nem nagy folyó volt, hanem csupán egy ember alkotta vízvezeték Perzsiában, nem pedig Sineárban. Ugyanezek az emberi tekintélyek azt állítják, hogy az egyetlen két számottevő folyó, amely Sineárral kapcsolatban állt, a Tigris és az Eufrátesz volt, a prófétanő pedig kijelenti, hogy az Ulai és a Hiddekel „Sineár nagy folyói” voltak.

A prófétanő szavai a víz üzenetéről szemben állnak a modern szakértőkkel, miként az ősi szakértők is szemben álltak Noé vízről szóló üzenetével. Arra kapunk tájékoztatást, hogy a két folyó által jelképezett két látomás a beteljesedés folyamatában van, és ezért mindaz, ami e két látomáson belül

ábrázoltatik, amelyeket „Sineár két nagy folyója” adott, hamarosan be fog következni. Az e folyókhoz kapcsolódó üzenet Krisztus hangja, mert az Ő hangja olyan, mint sok vizek zúgása. A Tigris és az Eufrátesz egy jelentős prófétai témát képviselnek, és bizonyágtételük ahhoz a szövetséghez kapcsolódik, amelyet az alfa Mózes előterjesztett, ugyanahhoz a szövetséghez, amelyet az ómega Krisztus megerősített.

A próféciaiban a Tigris Asszíriát jelképezi, az Eufrátesz pedig Babilont. Ebben az összefüggésben ők az a két hatalom, amelyet Jeremiás oroszlánokként ábrázol, s amelyek előbb az északi királyságot, majd azután a déli királyságot fogságba viszik.

Izráel elszéledt juh; az oroszlánok üzték el őt: először Asszíria királya emésztette meg, végül pedig ez a babiloni király, Nabukodonozor törte össze csontjait. Jeremiás 50:17.

Mind Asszíria, mind Babilon Izráel bármelyik királyságához viszonyítva északi ellenség volt, ezért a hamis északi király — a pápai hatalom — előképei. Lényegében ugyanazokat a politikai és vallási hagyományokat valószínűsítette meg e két hatalom, amelyek ugyanabból a kulturális közegből emelkedtek fel, ám Asszíria politikai berendezkedése az államesterséget hangsúlyozta, míg Babilon az egyházmesterséget, noha a kettő igen hasonló volt. A pogány Róma és a pápai Róma bizonyos szinteken azonos, mégis a pogány Róma az államesterséget, a pápai Róma pedig az egyházmesterséget képviseli. Asszíria, Babilonhoz való prófétai viszonyában, az államesterség királysága volt, amelyet Babilon követett mint hasonló hatalom, amely az egyházmesterséget hangsúlyozta. Asszíria a pogány Rómát jelképezte, Babilon pedig a pápai Rómát jelképezi. Mind a négy hatalom megtaposta Isten szentélyét és seregét. Asszíria a Tigrissel, Babilon pedig az Eufráteszszel áll kapcsolatban. Ez összhangban van az Eufrátesz kiszáradásával a Jelenések könyvében, hogy előkészítse az utat a napkeletről jövő királyok számára, amint azt Círus munkája előképezte, amikor elterelte az Eufráteszt, hogy megdöntse Babilont. Babilon az Eufrátesz; Asszíria a Tigris.

Az északi király a próféciaiban a vasárnaptörvény válsága idején meghódítja a világot, majd ezután elbukik; a hódítást azonban gyakran mindent elsöprő áradatként ábrázolják. Az északi király történetét, amint azt Asszíria és Babilon képviseli, folyóvizek jelképezik, mert a történetet sok vizek szava mondja el.

A két folyó közötti földet Mezopotámiának nevezik, ami azt jelenti: „a két folyó közötti föld”. A két folyó azt az északi hatalmat jelképezi, amelyet Isten arra használ, hogy hitehagyott népét megfenyítse azáltal, hogy fogságba széleszti őket. A sok vizek szavának egyik mellékága a „Paddán-Arámból” névben található, amelyre az Írások mindössze tíz alkalommal utalnak. Az első említés a szövetséggel kapcsolatos, mert az Izsák feleségének, Rebekának a vér szerinti gyökereit azonosítja. Az igevers ezt mondja:

Izsák negyvenéves volt, amikor feleségül vette Rebekát, a szír Bethuel leányát, a Paddán-Arámból való Lábán szírnak a húgát.

A negyven év végének bemutatása Mózes három tanúbizonyságán Kádeshez, 1863-hoz és a vasárnapi törvényhez vezet. Izsák házassága szövetségi házasság, amely Krisztusnak a

száznegyvennégyezerrel kötött házasságát jelképezi a vasárnapi törvénynél, amely 1863, amely Kádes, amely egy negyvenéves szövetségi történelem vége. Rebeka egy szíriai leánya volt, és a szíriai Lábán nővére, (aki a szövetségi történelem következő nemzedékében megszegte a szövetséget Izsák fiával, Jákóbbal.)

Bethuel jelentése: „a pusztulás háza” vagy „pusztító”, így Rebeka „a pusztító házának” leánya volt. Szíria jelentése: fennsík és magasföld, Paddán-Aráam pedig Mezopotámia, vagyis a köztes föld. Rebeka azoknak a szíreknek a vérvonalából származott, akik Mezopotámiából, a magasföldről jöttek, „Assíria Tigrise” és „Babilon Eufrátése” közül, akik azokat az oroszlánokat jelképezik, amelyeket az Úr arra használt, hogy szétszórja hitehagyott juhait. A pusztító háza egyesült Isten házával Izsák és Rebeka házasságában. Nem véletlen, hogy Paddán-Aráam első említésében ez a két folyó — amelyek az észak prófétai királyát jelképezik, akit mint kiáradó áradatot ábrázol az Írás — először az 1Mózes 25:20-ban kerül említésre.

A pusztulás házának kapcsolata Isten szövetséges népével akkor is folytatódik, amikor Jákób Ézsau elől menekülve nagybátyjához, Lábánhoz jut, és ott két, egyenként 2520 napos időszakon át szolgál azért, hogy elnyerje a következő szövetségi házasságot. Az egyik házasság Izrael északi királyságának szétszórásával ér véget, a másik házasság pedig a déli királyság szétszórásával végződik. Amikor e két királyság szétszórásának megfelelő időszaka 1798-ban és 1844-ben véget ért, beteljesedett az a házasság, amelyért Jákób két 2520-as időszakon át munkálkodott, amint a völgény 1844. október 22-én eljött a menyegzőre.

Krisztus tehát Leát vette-e feleségül, akinek neve azt jelenti: „fáradt és kimerült”, vagy Ráhel vette-e feleségül, akinek neve azt jelenti: „jó utazó”? Lea és Ráhel az utazó szüzek két osztályát jelképezik: az egyik szüz „elfáradt”, a másik szüz pedig „jól halad” a Jákóbbal való egybekelés felé vezető úton, 1844. október 22-én.

„Az ösvény kezdeténél fényes világosság volt mögöttük felállítva, amelyről egy angyal azt mondta nekem, hogy az az „éjféli kiáltás”. Ez a világosság végigfénylett az egész ösvényen, és világosságot adott lábaiknak, hogy meg ne botoljanak.

„Ha tekintetüket Jézusra szegezték, aki közvetlenül előttük volt, és a város felé vezette őket, biztonságban voltak. Ám hamarosan némelyek elfáradtak, és azt mondták, hogy a város még nagyon messze van, pedig arra számítottak, hogy addigra már be kellett volna jutniuk oda. Ekkor Jézus úgy bátorította őket, hogy felemelte dicsőséges jobb karját, és karjából világosság áradt, amely az adventi sereg fölött lengett, és ők ezt kiáltották: „Alleluja!” Mások vakmerően megtagadták a mögöttük levő világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten vezette ki őket eddig. A mögöttük levő világosság kialudt, lábukat teljes sötétségben hagyva; megbotlottak, szem elől tévesztették a célt és Jézust, és letértek az ösvényről az alattuk levő sötét és gonosz világba.” Early Writings, 15.

1844-ben a filadelfiai millerita mozgalom bement a menyegzőre. Az 1844. október 22-i menyegző két osztályra választotta szét az imádókat, akiket Ráhel és Lea jelképez. Ráhel egy olyan osztályt képvisel, amely sikeresen végighaladt az 1844. október 22-i menyegzőhöz vezető ösvényen, Lea osztálya azonban elfáradt. Ekkor különváltak, és a harmadik angyal próbatételi folyamata ott

kezdődött el, ahol az Éjféli Kiáltás próbatételi folyamata véget ért.

A házasság megkezdődött, és ezután be kellett teljesednie, valamint próbának kellett alávetetnie. A házasság 1846-ban teljesedett be, és megkezdődött a harmadik angyal próbatételének folyamata. 1849-ben és 1850-ben az Úr másodszor nyújtotta ki kezét, hogy összegyűjtse maradék népét. Habakuk második táblája ekkor került be a történelembe, miként azt a parancsolatok második kőtáblái előképezték. Miután Mózes összetörte az első kőtáblákat, a második táblák adattak elő. Az 1850-es tábla az 1843-ast váltotta fel, és 1850-ben az ősi Izráel mint Isten új szövetségi menyasszonyának próbatétele tovább haladt Kádes felé és 1863 felé.

1856-ban a két folyóból származó további víz Hiram Edson tollán keresztül érkezett. A „hét időre” vonatkozó világosság, amely Edson tollán keresztül jött, az a világosság volt, amelyet az a két folyó jelképezett, amelyek prófétai bizonyágtételüket az Éden kertjében kezdték meg. Az Éden kertje az emberiség Isten törvénye elleni lázadásának jelképe, és ott ered az Ulai és a Hiddekel folyók vizeinek útja. Ezek a szövetségtörténelmen haladnak végig, mert az a kert, a lázadás jelképe, egyúttal az a hely is, ahol egy bárányt megöltek, hogy ruhát adjanak Ádámnak és Évának a fügefalevelek helyett. A szövetségtörténet az élet szövetségével kezdődik Ádám és Isten között. Ez az élet fája által jelképezett szövetség Ádám és Éva által megtört szövetséghez vezetett, amely az élet új szövetségét indította el, amikor a világ alapítása óta megöletett Bárány ruházatot adott a mezítelen és elveszett párnak. Az abból a kertből kiáradó két folyó végül azoknak a hatalmaknak a jelképeivé válnak, amelyeket Isten az Ő fenyítő vesszejeként alkalmaz.

Jaj Asszíriának, haragom vesszejének, mert kezükben az én bosszúm pálcája van! Képmutató nemzet ellen küldöm őt, és haragom népe ellen adok neki parancsot, hogy zsákmányt szedjen, prédát ragadjon, és eltapossa őket, mint az utcák sarát. Ézsaiás 10:5, 6.

Az a két folyó Édenből Rebekka nemzetségébe és Izsákkal kötött szövetségi házasságába áradt, majd tovább Jákobhoz, ahol a két folyó vize két különálló, hétszeres időszaként jelenik meg. Ezután ugyanaz a két folyó Dániel könyvének utolsó hat fejezetén halad át, ahol mindegyik folyót három fejezet képviseli. Az egyik folyó a tudás gyarapodását jelképezi, amely a hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezetben feltáratott, a másik folyó pedig a tudás gyarapodását jelképezi, amely a tizedik, tizenegyedik és tizenkettedik fejezetben táratott fel.

A hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezetet az Ulai melletti látomásként mutatja be, és Krisztus hasonló módon jelenik meg a tizedik, tizenegyedik és tizenkettedik fejezetben. Mindkét folyóról szóló látomásban, amelyet három-három fejezet ábrázol, Krisztus úgy jelenik meg, mint aki a víz fölött áll.

És lőn, mikor én, Dániel, láttam a látomást, és kerestem annak értelmét, ímé, előttem állt valaki, aki úgy nézett ki, mint egy férfi. És emberi szót hallottam az Ulai partjai között, amely kiáltott, és ezt mondta: Gábiel, értesd meg ezzel az emberrel a látomást. Dániel 8:15, 16.

Krisztusnak a tizedik fejezetben adott látomása hasonló ahhoz a látomáshoz, amelynek János a Jelenések könyve első fejezetében tanúja volt; Dániel nyolcadik fejezetben adott látomásában pedig Palmoni a vizek fölött van, miként a tizenkettedik fejezetben is, ahol gyolcsba volt öltözve.

Gábriel látogatásának idején Dániel próféta képtelen volt további oktatást befogadni; de néhány évvel később, mivel többet kívánt megtudni azokról a tárgyokról, amelyek még nem nyertek teljes magyarázatot, ismét arra adta magát, hogy Istentől világosságot és bölcsességet keressen. „Azokban a napokban én, Dániel, három egész hétig gyászolék. Kellemetes kenyeret nem ettem, hús és bor nem ment be az én számba, és egyáltalán nem kentem meg magamat... Majd felemelém szemeimet, és látám, és ímé egy férfiú gyolcsba öltözve, akinek dereka Ufáz színaranyával vala körülövezve. Teste olyan vala, mint a berill, arca pedig olyan, mint a villámlás látása, szemei mint tüzes szövétnekek, karjai és lábai olyanok, mint a fényes érchez hasonlóak, és beszédének szava olyan vala, mint a sokaság zúgása.”

Nem kisebb személy jelent meg Dánielnek, mint Isten Fia. Ez a leírás hasonló ahhoz, amelyet János adott, amikor Krisztus kinyilatkoztatott neki Pátmosz szigetén. Urunk most egy másik mennyei követtel jön, hogy megtanítsa Dánielnek, mi fog történni az utolsó napokban. Ez az ismeret Dánielnek adatott, és ihletés által feljegyeztetett a mi számunkra, akikhez a világ végei érkeztek.” Review and Herald, 1881. február 8.

A Krisztusról szóló Hiddekel-látomásban, a tizedik fejezetben, Krisztus a vizek felett van, és gyolcsba van öltözve, az Ulai-látomásban pedig a vizek felett áll. A Jelenések könyve első fejezetének látomása összhangban áll az Ulai- és a Hiddekel-látomásban bemutatott látomással, ahol White testvérőnő azonosítja, hogy az „nem kisebb személy, mint az Isten Fia”. Amikor a Jelenések könyve tizedik fejezetének angyalát azonosítja, azt mondja, hogy az angyal „nem kisebb személy, mint Jézus Krisztus” volt. A Jelenések könyve tizedik fejezetében az angyal felemeli kezét az ég felé, és esküszik Arra, aki örökkön-örökké él; ez kapcsolódik a tizenkettedik fejezet Krisztusról szóló látomásához, aki mindkét kezét az ég felé emeli, és esküszik Arra, aki örökkön-örökké él. A Jelenések könyve tizedik fejezetében Ő mind a víz, mind a föld felett áll.

Ami egy folyó „partjai között” van, az a víz; és Dániel „egy férfi hangját hallotta a partok között”, tehát a hang a víz fölött levő férftól jött, és a hang az Ulaj folyó vizeinek zúgása volt.

Az első hónap huszonnegyedik napján a nagy folyó, vagyis a Hiddekel partján voltam. Felemeltem szememet, és láttam: ímé, egy férfi gyolcsba öltözve, derekát Úfáz színaranyával övezve. Teste olyan volt, mint a krizolit, arca olyan, mint a villámlás, szemei, mint a tűzlángok, karjai és lábai olyanok, mint a fénylő érc, és szavának hangja olyan, mint a sokaság zúgása. ...

Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig: sokan ide-oda futnak, és a tudás megnövekedik. Azután én, Dániel, odanéztem, és ímé, ott állt még kettő, egyik a folyó partjának innenső oldalán, a másik pedig a folyó partjának túlsó oldalán. És az egyik ezt mondta a gyolcsba öltözött férfiúnak, aki a folyó vizei fölött volt: Mennyi idő lesz még e csodálatos dolgok végéig? És hallottam a gyolcsba öltözött férfiút, aki a folyó vizei fölött volt, amint jobb kezét és bal kezét az égre emelte, és megesküdött az örökké élőre, hogy ideje, idők és fél idő lesz; és amikor bevégez a szent nép erejének szétszórását, mindezek véget érnek.

És hallám, de nem értém; akkor mondtam: Uram, mi lesz ezeknek a vége? És ő monda: Menj el, Dániel, mert e beszédek elzárattak és lepecsételtettek a vég idejéig. Sokan megtisztulnak,

megfehérednek és megpróbáltatnak; de az istentelenek istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti; az értelmesek pedig értik. Dániel 10:4-6; 12:4-10.

Sister White azonosítása szerint Sineár nagy folyói mindkettő olyan látomáshoz kapcsolódnak, amelyben Krisztus a vizek fölött állva szól, mert az Ő hangja olyan, mint sok vizek zúgása. Mindkét látomásban felhangzik a kérdés: „Meddig?” Mindkét folyó megjelenik Dániel nyolcadik fejezetének „kérdés és felelet” részében is, amely az adventizmus központi pillére és alapja. Ott a két folyó a szentély és a sereg szétszórásának és megtiprításának „hét idejét” jelképezi. A két folyó betölti szerepét mint Isten fenyítő vesszeje, hogy azután a Millerita történelembe, az első angyal történetébe ömöljön tovább, ahol William Miller felfedezte első prófétai ékkövét, amely a „hét idő” vonala volt a 3Mózes huszonhatban. A két folyó a két, egyenként 2520 éves szétszóratast jelképezi, amelyet Asszíria és Babilon két oroszlánja vitt véghez; őket a Tigris és az Eufrátesz jelképezi, valamint természetesen Lea és Ráhel, Rebeka unokahúgai, akiknek szövetségi házasságkötése akkor történt, amikor Izsák negyvenéves volt, amint azt az 1Mózes 2520 feljegyezi.

Miller csupán a „hét idő” szétszóratast mutatta be Júda déli királysága ellen, amely az 1844-ben beteljesedett 2300 éves próféciaival teljesedett be. 1856-ban a „hét idő” „új bora” ugyanezt a szétszóratast az északi királyságra vonatkozóan azonosította, amely 1798-ban ért véget. William Miller első prófétai felfedezéseként az Eufrátesz folyó vize mint alfa-tanítás érkezett az első angyal történetében. Az Ulai folyó vize a harmadik angyallal érkezett. Miller alfa-felfedezése a hét idő volt, amelyet az Ulai folyó jelképezett, Hiram Edson ómega-felfedezése pedig a hét idő volt, amelyet a Hiddekel folyó jelképezett.

A 2520 azt az időszak hosszát jelképezi, amely mindkét királyság esetében azonos, de amelynek kezdete és vége negyvenhat év különbséggel esik. 1798 jelöli a vég idejét és a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének első angyala eljövételét. 1798 az Asszíria oroszlánja által az északi királyságra hozott 2520 éves szétszóratast beteljesedése. 1844 a déli királyságra hozott „hétszeres” ítélet beteljesedése, és azt Babilon oroszlánja jelképezi. A két folyó az első és a második angyal üzenete történetének könyvtámaszai, amely Október 22-én, 1844-ben a harmadik angyal eljövételével ért véget, amikor az előképi engesztelési nap ellenképen megszólalt mind a hetedik trombita, mind pedig a jubileumi harsona.

A hetedik hónap tizedik napján fúvasd meg a kürtöt, a kürtzengést az engesztelés napján fújjátok meg egész földeteken. 3Mózes 25:9.

A hetedik trombita megszólalása Krisztus ama munkájának jelképe, melyben istenségét az emberiséggel egyesíti, és ezt az Ulaj folyó látomásának 2300 éve szemlélteti; a jubileumi kürt megszólalása pedig a föld szövetségének jelképe, amely megszegetett, és Isten népére szállt, amit Dániel Mózes átkának és esküjének nevezett, és amit Mózes „Isten szövetségének perének” nevezett.

Igen, az egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elfordult, hogy ne hallgasson a te szavadra; ezért ránk zúdult az átok és az eskü, amely meg van írva Mózesnek, Isten szolgájának törvényében, mert vétkeztünk ellene. Dániel 9:11.

A „Mózes törvényében” megírt „átok” és „eskü” a Léviticus huszonhatodik fejezetének „hétszerese”. Az „eskü”-nek fordított szó ugyanaz a héber szó, amelyet a Léviticusban „hétszer”-nek fordítanak. Az átok, amely a szövetség esküjének megszegéséért jár a huszonötödik fejezetben, a huszonhatodik fejezetben kerül kifejtésre, ahol Mózes az átkot a „szövetség perének” nevezi.

Akkor én is ellenetek fordulok, és bűneitekért még hétszeresen megfenyítelek titeket. És fegyvert bocsátok rátok, amely bosszút áll szövetségem megszegéséért; és amikor összegyűltök városaitokban, dögvészt küldök közétek, és ellenség kezébe adatok. 3Mózes 26:24, 25.

Az Úr Asszíria oroszlánjának kardját hozta az északi királyságra, hogy Kr. e. 723-ban „megbüntesse” őket azért, hogy kiszolgáltatja őket „az ellenség kezébe”. Negyvenhat évvel később, Kr. e. 677-ben, a déli királyság megérezte Mózes átkát. Mózes átka a szövetség pere. Negyvenhat éven át Mezopotámia oroszlánjait használta Isten a sereg eltávolítására és eltiprására. E negyvenhat éves időszak végén Nabukodonozor elpusztította a szentélyt. A Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében szereplő kérdés serege negyvenhat éven át volt ellenségei által rabszolgaságba vetve, s ez az időszak a szentély pusztulásával tetőzött, amely a tizenharmadik versben említett másik olyan tárgy volt, amelyet el kellett tiporni. Amikor a folyók elérték 1798-at, illetve 1844-et, egy sereg már templomként egybegyűjtetett, mert a sereg test, és a test templom. E negyvenhat éves időszak végén a negyvenhat év alatt felépített templomnak egyesülnie kellett a mennyei templommal az istenség és az emberiség házasságában. A házasság két templom között köttetik, és amit Isten egybekötött, azt nem szabad elválasztani.

A Tigris vize 1798-ig, az Eufrátesz vize pedig 1844-ig jutott. Közvetlenül a harmadik angyal eljövetele előtt megérkezett a második angyal, és ezt követően az 1844. augusztus 12–17. között tartott exeteri, New Hampshire-i tábori összejövetelen kiáradt az Éjféli Kiáltás üzenete. Exeter jelentése: „vízi erődítmény”, és a tábori összejövetelen egy hamisított összejövetelt is tartottak egy másik sátorban, amelyet a massachusettsi Watertownból érkezett csoport állított fel. Az Édenből eredő vizeknek — Sister White szerint — mint „árhullámnak” kellett szétszóródniuk az Egyesült Államok keleti partvidékén. Az a földrengés, amely kiváltotta ezt az árhullámot, az Éden kertjében történt, amikor Sátán legyőzte az emberiséget, és olyan szeizmikus megrázkódtatást idézett elő Édenben, amelynek hullámai elérték a millerita történelem Éjféli Kiáltásáig. Ez az árhullám betör az Éjféli Kiáltásba a száznegyvennégyezer történelemben, és az a hullám, amely Ádám bűnének földrengésénél kezdődött, elér a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének vasárnaptörvény-földrengéséig.

Krisztus hangja sok vizek hangja, és az egyesült vizek a késői eső üzenetét alkotják. Ézsaiás és fia, Seár-Jásub, a hetedik fejezet harmadik versében a felső tóhoz vezető vízvezeték végén állnak, és a késői eső üzenetét hirdetik a száznegyvennégyezer megpecsételésének idején. Ott Ézsaiás kijelentése a balga és gonosz Akház király felől az, hogy az Úr Asszíria vizeit bocsátja Akházra, Szanherib királyt, és annak vize a nyakig ér.

És ismét szólt hozzám az Úr, ezt mondván: Mivel e nép megveti Silóah csendesen folyó vizeit, és Recinnek meg Remáliás fiának örvendezik: azért ímé, az Úr rájuk hozza a folyó vizeit, erőseket és sokakat, nevezetesen Asszíria királyát és minden dicsőségét; és kijön minden medréből, és elárasztja minden partját; és betör Júdába, elönti és átsap rajta, egészen nyakig ér; és szárnyainak kiterjesztése betölti országod szélességét, ó Immánuel! Ézsaiás 8:5–8.

Áház elutasította a vizeket, amelyeket az Úr „küldött”, ezért az Úr Asszíria vizeit „küldte” Áházra. Áház „örvendezett” „Recinnek és Remáljáj fiának” szövetségében. Áház „örvendezik” egy hamis utolsó eső-üzenetben, amelyet Recin és Remáljáj fia képvisel.

Rezin és Remália fia, aki Peka, az északi királyság királya, Ézsaiásnak és fiának hamisítványát képviselik. A balga és gonosz Akház király „örvendezik” az Izráel tíz északi törzse és Szíria által jelképezett szövetségben, előképezve az egyház és az állam törvénytelen kapcsolatát a vasárnaptörvénynél. Akház örvendezik, mert a szegény és az öröm az a két ellentétes érzélem, amelyet az ihlet azok megszólítására használ, akiket a késői eső vitájában jelképeznek. Amikor Jeremiás megette a kis könyvet, az szívének öröme és vigassága volt, Jóel pedig tudunkra adja, hogy Isten népe soha nem fog megszégyenülni. Akház, mint laodiceai, vak, ezért a hamis víz-üzenetben örvendezik, és elveti Ézsaiás igaz víz-üzenetét. Szegyenkeznie kellene, amiért a késői eső hamisított üzenetében bíz, amelyet az észak királyának áradása jelképez, de ő elvetette Silóah üzenetét.

A Silóah üzenete Ézsaiás nyolcadik fejezetében a késői eső üzenete. A Silóah tava az Újszövetségben mint a Silóam tava van azonosítva. Héberül vagy görögül jelentése: „küldött”. Krisztusnak hasznos volt eltávoznia, hogy elküldhesse a Szentlelket. Ézsaiás és Akház a Silóah tavánál vannak, és a próba azon alapul, hogy a Silóah tavában legyen-e hitük, amint azt Ézsaiás és az ő fia képviseli, vagy Recinben és Remáliás fiában? Akház két víz között választ: Silóah vizei vagy Asszíria királyának vizei között. Akház örvendezett a szövetségnek és az üzenetnek, amelyet Recin és Remáliás fia képviselt, ezért a pusztulás áradatát kapta ahelyett a víz helyett, amely ítéleténél csendesen folyik. Az ő ítélete a vasárnapi törvényt jelképezi, amikor az északi király az egész világot elárasztja, mint egy árvíz. Ez a vasárnapi törvénytől kezdve történik, amikor az Éjféli Kiáltás áradása is végigsöpör a világon.

Aház örvendezik a tíz északi törzs és Szíria szövetségének, és így örvendezik annak az üzenetnek is, amely az egyházat és az államot egyesíti, amint azt Isten Igéjében minden törvénytelen szövetség képviseli. Ézsaiás egy filadelfiai képvisel, Aház pedig egy laodiceait. Krisztus összekapcsolja Ézsaiás bizonyágtételét a magáéval, amikor meggyógyítja a vak embert, egy laodiceait, a Silóam tavánál.

És amint Jézus továbbhaladt, meglátott egy embert, aki születésétől fogva vak volt. Tanítványai pedig megkérdezték tőle: Mester, ki vétkezett, ez az ember vagy a szülei, hogy vakon született?

Jézus így felelt: Sem ez nem vétkezett, sem a szülei; hanem hogy nyilvánvalóvá legyenek benne az Isten cselekedetei. Annak cselekedeteit kell cselekednem, aki elküldött engem, amíg nappal van; eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Amíg e világban vagyok, e

világ világossága vagyok. Miután ezeket mondta, a földre köpött, sarat készített a nyálból, és a sarat a vak ember szemeire kente, És így szólt hozzá: Menj el, mosakodj meg a Siloám tavában (ami azt jelenti: Küldött). Elment tehát, megmosakodott, és látva tért vissza.

A szomszédok azért, és azok, akik azelőtt látták őt, hogy vak volt, ezt mondták: Nem ez-e az, aki ült és koldult? Némelyek azt mondták: Ez az; mások pedig: Hasonló hozzá; ő azonban ezt mondta: Én vagyok az. Ekkor azt mondták neki: Hogyan nyíltak meg a szemeid?

Ő pedig felelvén, ezt mondta: Egy Jézus nevű ember sarat készített, megkente a szemeimet, és ezt mondta nekem: Menj el a Siloám tavához, és mosakodj meg; én pedig elmentem, megmosakodtam, és megjött a látásom. János 9:1–11.

A vak ember, valamint a balga és gonosz Akház király próba elé állíttatnak afelől, vajon a Siloám tavába, avagy Asszíria áradatába vessék-e bizalmukat. A vak ember tudja, hogy vak, Akház azonban gazdag, meggazdagodott javakban, és semmire sincs szüksége. Akház a balga szűz a késői eső tavánál, a vak ember pedig bölcs szűz. A Víz, amely Küldetett, illetve a vizek, amelyek Asszíriából küldetnek, jelentik a próbát.

A medence az a hely, ahol a víz összegyűlik, és prófétai értelemben a medence az a hely, ahol mindazon „vizek” különféle patakjai, folyói, erei, tengerei, óceánjai, tavai, esője és harmata gyűlnek össze, amelyek Krisztus hangját jelképezik. A késői eső medencéje abból a vízből alakul ki, amely a felső medencéből folyik. A medence a késői eső üzenetét jelképezi a próba összefüggésében. Akház elvetette a csendesen folyó vizeket, a vak ember azonban engedelmes volt a medencéhez kapcsolódó üzenet iránt. Jézus istenségének egy részét vette, amelyet a „nyál” jelképez, és azt agyaggal elegyítette, ami az istenség és az emberség Krisztus által a Szentek Szentjében végbevitt egyesítését jelképezi.

Krisztus a földre köpött, és nyálából sarat készített. Az Istenség és az emberség egyesülésének üzenetét használta fel arra, hogy megkenje a vak ember szemét. Az Istenség és az emberség egyesülése által jelképezett üzenet az 1888-as üzenet, és arra rendeltetett, hogy az embert Laodicea állapotából Philadelphia állapotába alakítsa át. Ám ez az üzenet emberi közreműködést kíván. El kell menniük a tavához, majd meg kell mosakodniuk.

Mindenki vétkezett, és szűkölködik az Isten dicsősége nélkül, Jézus azonban azt mondta, hogy sem a vak ember, sem az ő szülei nem vétkeztek. Jézus elhárítja a vádaskodás kérdését a vak ember állapotáról, és olyan emberként azonosítja őt, akit az Úr dicsőítésére támasztott fel; és az a prófétai ember, akit a bibliai próféciában azért támaszt fel, hogy „nyilvánvalókká legyenek benne az Isten cselekedetei”, a zászló, amely olyan férfiakkól és nőkből áll, akik Laodiceából Filadelfiába mentek át. A zászló az a hely, ahol Isten cselekedetei nyilvánvalóvá lesznek, mert az Ő műve az volt, hogy az istenséget az emberiséggel egyesítse (amint azt az agyagkenet jelképezi), és e mű trófeái azok, akik nemcsak meghallották a laodiceai üzenetet, hanem követték is az abban foglalt előírást. A vak ember számára az előírás az volt, hogy menjen el és mosakodjék meg. Miután látott, nem kellett megpróbálnia megdicsőíteni Istent; a körülötte levő körülmények tették ezt meg.

Krisztus közeledésével kezdődött, amelyet Krisztus munkája követett. Krisztus utolsó munkája a mennyei szentélyben az emberrel kapcsolatban az, hogy egy emberi lényt a száraz, holt csontok

völgyéből, vagy az utcákon heverő halott állapotából, vagy a teljes vakság állapotából átváltoztasson. Utolsó munkája az, hogy népét a saját képére újjáteremtse, és éppen ez az a munka, amelyet akkor végzett, amikor Ádámot a föld porából megteremtette, majd belé lehelte az élet leheletét. Az utolsó munka az első munka, mert először az agyagot formálta meg, azután pedig felkente azt az agyagot Lelkének életével. Ádám esetében a Lélek az Ő lehelete volt, a vak ember esetében pedig a víz. Ezékiel holt csontokkal teli völgyében egybegyűjtő üzenet volt az, amely létrehozta a testet. Azután a négy szélről szóló üzenet leheltetett a testre, és akkor az felállt mint egy hatalmas sereg.

Miközben a vak ember még vak volt, Jézus meglátta őt, majd odalépett hozzá. A vak emberhez tanítványai által felvetett kérdés összefüggésében közeledik, s így lehetőséget ad arra, hogy a szemléltetés számára a megfelelő prófétai keretet megállapítsa. Az „Isten cselekedetei” prófétai jelképként szolgálnak a Bibliában a bizonyosságtévések sokféle vonalán. Az „Isten cselekedeteinek” minden egyes megnyilatkozása az Írásokban a késői eső idején teljeseedik be. Jézus a történet összefüggését a végső üzenet szempontjából helyezi el, amint azt Malakiás utolsó verseiben Illés képviseli.

A szülők és a vak gyermek nincsenek bűnösökként elítélve, mert ez Isten csodálatos cselekedeteinek ideje, és abban az időben a szülők szíve és a gyermekek szíve is megfordul, hogy meglássák a szóban forgó kérdést. A kérdés pedig ez: vajon a vak laodiceai ember átváltozott-e felkent filadelfiai emberré. Ez az a kérdés, amely a késői eső idején a szülőkkel és a gyermekekkel szemben áll, mert az egyben az ítélet ideje is. Az ítélet ideje pedig Ábrahám szövetségi prófeciája szerint a harmadik és negyedik nemzedék során valósul meg. A vak ember az utolsó, a negyedik nemzedék, szülei pedig a harmadik. Abban az időszakban az Illés-üzenet olyan körülmények közé helyezi a családokat, amelyekben kénytelenek elfogadni vagy elutasítani a Siloám tavának üzenetét. A balga és gonosz Akház király elutasította annak a tónak az üzenetét, a vak ember azonban elfogadta. Malakiás Illés-üzenete átok összefüggésébe van helyezve az Úr nagy és rettenetes napja előtt.

Amikor Jézus elrendezte azt a körülményt, amelyet itt szemlélünk, a csoda céljáról adott összefoglalásába belefoglalta azt is, hogy akkor kell munkálkodnia, mert eljön az idő, amikor senki sem munkálkodhat. Az a munka, amelyre utalt, nappal történik, és a munka végét az éjszaka jelképezi. Utalása a kegyelmi idő lezárulására vonatkozik.

Amikor befejezi ítéletének munkáját, leveti papi ruháit, és felölti bosszúállásának öltözeteit. Amikor befejezi az elveszetteknek az üdvözlőktől való elkülönítésének munkáját, az üdvösség munkája véget ér. A kegyelmi idő lezárul, és eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Krisztus üzenete nem csupán a laodiceai üzenet volt a vak emberhez, hanem Illés üzenete is, a kegyelmi idő közeli lezárulásának összefüggésébe helyezve, amely Krisztus megszentelt indítéka a lelkek megmentéséért végzett munkára.

Először Krisztus közeledett a vak emberhez, majd elkészítette és alkalmazta a szemkenőcsöt, azután utasítást adott egy olyan munkára nézve, amelyet a vak embernek magának kellett elvégeznie; és éppen ilyen fontos az is, hogy amint hozzáfog e munkához, látása helyreáll. Miután

visszanyerte látását, vak laodiceaiból filadelfiaivá alakult át. E két gyülekezet átalakulásának időszaka kezdetben 1856-tól 1863-ig teljesedett be.

Az az időszak a búza és a konkoly szétválasztását jelképezi, valamint a száznegyvennégyezer végső elpecsételését, akiket azután zászlóként emelnek fel. A vak ember azonnal a nyilvánosság középpontjába került — mihelyt laodiceaiból filadelfiaivá lett. A vak ember a száznegyvennégyezer, a gonosz és balga Akház király pedig a korábbi szövetségi nép, akiket az Úr kiköp a szájából. Ugyanazon történelmi ponton Jézus vagy nyálával keni fel új szövetségi népét, vagy a régi szövetségi népet köpi ki a szájából.

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.

„A közelgő válság”

„A Végtelen tévedhetetlen pontossággal tart számadást minden nemzettel. Míg irgalma bűnbánatra hívó felhívásokkal kínáltatik, ez a számadás nyitva marad; de amikor elérkezik egy bizonyos határ, amelyet Isten szabott meg, megkezdődik haragjának szolgálata. Ekkor a számadás lezárul; az isteni türelem megszűnik; nincs többé könyörgés irgalomért az ő érdekükben.

„A próféta, végigtekintve a századokon, látomásában a mi korunkat látta maga előtt. E korszak nemzetei példátlan irgalmasság részesei voltak. A menny legkiválóbb áldásai adtak nekik; de fokozódó gőg, kapzsiság, bálványimádás, Isten megvetése és aljas hálátlanság van feljegyezve ellenük. Gyorsan lezárják számadásukat Istennel.”

„Gyorsan közelednek azok a napok, amikor nagy tanácstalanság és zűrzavar lesz a vallási világban. Sok isten és sok úr lesz; a tanításnak minden szele fújni fog; és Sátán, angyali köntösbe öltözve, ha lehetséges volna, még a választottakat is megtevesztené.

„Az igaz kegyességre és szentségre zúduló egyetemes megvetés arra vezeti azokat, akiknek nincs élő kapcsolatuk Istennel, hogy elveszítsék tiszteletüket törvénye iránt. És amint az isteni törvény iránti tiszteletlenség egyre nyilvánvalóbbá válik, az azt megtartók és a világ, valamint a világot szerető egyház közötti választóvonal egyre határozottabban kirajzolódik. Az Isten rendelkezései iránti szeretet az egyik csoportban növekszik, amilyen mértékben a másikon irántuk való megvetés fokozódik.”

A nagy VAGYOK igazolja törvényét. Szól azokhoz, akik semmivé teszik azt a viharokban, az áradásokban, a forgószelekben, a földrengésekben, a szárazföldön és a tengeren fenyegető veszedelmek között. Most van itt az ideje annak, hogy népe hűnek bizonyuljon az elvekhez.

„Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Az Úr az ajtó előtt van. Az Olajfák hegyén a Megváltó felidézte azokat a jeleneteket, amelyeknek meg kellett előzniük e nagy eseményt: »Hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiről« — mondta. »Nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhínségek, dögvészek és földrengések különböző helyeken. Mindez pedig a vajúdási fájdalmak kezdete.« Noha e próféciaik részben Jeruzsálem pusztulásakor teljesedtek be, közvetlenebb alkalmazásuk az utolsó napokra vonatkozik.”

„János és a többi próféta is tanúi voltak azoknak a rettenetes jeleneteknek, amelyek Krisztus eljövételének jeleként fognak bekövetkezni. Látták, amint a seregek csatára gyülekeznek, és az emberek szíve a félelemtől elalél. Látták, hogy a föld kimozdul helyéből, a hegyek a tenger közepébe vettetnek, annak hullámai zúgnak és háborognak, és a hegyek megrendülnek annak dagadásától. Látták Isten haragjának poharait megnyitni, és dőghalál, éhínség és halál szállni a föld lakóira.”

„Isten visszatartó Lelke már visszavonul a világból. És hurrikánok, viharok, tengeri és szárazföldi katasztrófák követik egymást gyors egymásutánban. A tudomány igyekszik mindezt megmagyarázni. A körülöttünk egyre sűrűsödő jeleket, amelyek Isten Fiának közeli eljövételéről tanúskodnak, bármi másnak tulajdonítják, csak nem az igaz oknak. Az emberek nem képesek felismerni az őrálló angyalokat, akik visszatartják a négy szelet, hogy addig ne fűjjanak, míg Isten szolgálai el nem pecsételtetnek; de amikor Isten megparancsolja angyalainak, hogy eresszék szabadon a szeleket, bosszúálló haragjának olyan jelene következik be, amelyet toll le nem tud írni.

„Válság küszöbén állunk; de Isten szolgálai e nagy szükség idején nem önmagukban kell hogy bízzanak. Az Ézsaiásnak, Ezékielnek és Jánosnak adott látomásokban látjuk, milyen szoros kapcsolatban áll a menny a földön végbemenő eseményekkel. Látjuk Isten gondviselő gondját azok iránt, akik hűségesek hozzá. A világ nincs uralkodó nélkül. Az eljövendő események rendje az Úr kezében van. A menny Felsége a nemzetek sorsát, valamint egyháza ügyeit is a maga őrizetében tartja.”

„Isten kinyilatkoztatta, minek kell bekövetkeznie az utolsó napokban, hogy népe felkészülhessen az ellenállás és a harag viharainak való ellenállásra. Azoknak, akiket előre figyelmeztettek a rájuk váró eseményekre, nem szabad nyugodt várakozással ülniük a közelgő vihar előtt, azzal vigasztalva magukat, hogy az Úr a nyomorúság napján oltalmazni fogja hűségeseit. Olyanoknak kell lennünk, mint akik Urukot várják, nem tétlen várakozásban, hanem buzgó munkában, rendíthetetlen hittel. Most nem annak az ideje van, hogy elménket csekély jelentőségű dolgok foglalják le.”

„Miközben az emberek alszanak, Sátán tevékenyen úgy rendezi a dolgokat, hogy az Úr népe ne részesüljön irgalomban vagy igazságosságban. A vasárnapi mozgalom most a sötétség leple alatt halad előre. A vezetők elrejtik a valódi kérdést, és sokan, akik csatlakoznak a mozgalomhoz, maguk sem látják, merre tart a mélyben húzódó áramlat. Hitvallásai szelídek és látszólag keresztényiek; de amikor megszólal, feltárja majd a sárkány lelkületét. Kötelességünk, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk a fenyegető veszedelem elhárítására. A nép elé kell tárnunk a valódi vitakérdést, ekképpen a leghatásosabb tiltakozást emelve a lelkiismereti szabadság korlátozását célzó intézkedések ellen. Kutatnunk kell az Írásokat, és képesnek kell lennünk számot adni hitünk okáról. A próféta ezt mondja: »Az istentelenek istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek megértik.«”

„A jelentős jövő előttünk áll. Ahhoz, hogy megálljunk annak próbái és kísértései között, és teljesítsük kötelességeit, nagy hitre, erőre és állhatatosságra lesz szükség. De dicsőségesen győzedelmeskedhetünk; mert egyetlen virrasztó, imádkozó, hívó lélek sem esik az ellenség cselszövéseinek csapdájába. Az egész menny érdeklődéssel viseltetik jólétünk iránt, és arra

vár, hogy igényt tartsunk bölcsességére és erejére. Minden ellenünk ható befolyás, akár nyílt, akár titkos, sikeresen visszaverhető, „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmél, azt mondja a Seregeknek Ura.” Isten most éppoly készséges, mint hajdan, hogy emberi erőfeszítések által munkálkodjék, és gyenge eszközök által vigyen véghez nagy dolgokat. Nem a számosság által nyerjük el a győzelmet, hanem a lélek Jézusnak való teljes átadása által.

„Most, amíg még késlekedik az irgalom, amíg Jézus közbenjár érettünk, végezzünk alapos munkát az örökkévalóságra.” Southern Watchman, 1906. december 25.